

LUCY MAUD MONTGOMERY

JANE

Vacanța pe insulă

Traducere din limba engleză
Elena-Carmen Bobocescu

Ediție îngrijită de Laura Mândrilă

editura
Σοφία

București

Strada Veseliei¹, așa credea Jane, nu își merita deloc numele. Jane era sigură că, de fapt, aceasta era cea mai posomorâtă stradă din Toronto... deși, la drept vorbind, nu prea văzuse multe străzi în Toronto în ieșirile destul de rare pentru cei unsprezece ani ai săi.

Strada Veseliei ar fi trebuit să fie o stradă veselă, își zicea Jane, cu case atrăgătoare și prietenoase, înconjurate de flori, care să te întâmpine strigând „Ce mai faci?” atunci când treceai pe lângă ele, cu copaci care să te salute mișcându-și crengile și cu ferestre care să-ți facă cu ochiul în amurg. Dar, în loc de toate acestea, strada Veseliei era întunecată și sordidă, cu case neprimitoare și demodate, de cărămidă, înnegrite de funingine odată cu trecerea anilor, ale căror ferestre înalte, cu obloane închise, nu s-ar fi gândit niciodată să facă cu ochiul cuiva.

Copacii de pe marginea străzii Veseliei erau atât de bătrâni și de uriași și de impunători, încât abia mai păreau copaci adevărați – în comparație cu acei așa-zisi copaci abandonati în gălețile verzi de lângă ușile benzinăriei din colțul opus al străzii. Bunica fusese furioasă când vechea casă Adams din colțul acela fusese demolată și o nouă stație de benzină, vopsită în alb și roșu, fusese construită în locul ei. Nu îl lăsa niciodată pe Frank să-și ia benzină de

¹ Gay – în original (*n. îngrij. ed.*).

acolo. Totuși, Jane se gândea că acesta era singurul lucru vesel de pe Veseliei.

Jane locuia la numărul 60 pe Veseliei. Într-o clădire uriașă de cărămidă, cu creneluri, cu o verandă cu coloane la intrare, cu ferestre georgiene înalte și arcuite și cu o grămadă de turnuri și turnulețe strecurate oriunde se găsisse un locșor. Era împrejmuțată de un gard înalt metalic cu porți de fier forjat... Porțile acelea ce fuseseră faimoase odinioară în Toronto... erau întotdeauna încuiate de Frank seara, ceea ce o făcea pe Jane să se simtă ca o prizonieră.

Clădirea de la nr. 60 avea mai mult spațiu în jurul ei decât cele mai multe case de pe acea stradă. Avea un gazon destul de mare în față, dar iarba nu creștea niciodată îndeajuns din cauza șirului de copaci bătrâni din spatele gardului... și un spațiu destul de larg între partea laterală a casei și strada Bloor; dar nu era nici pe departe îndeajuns de larg încât să atenueze freamătul neîncetat de pe strada Bloor, deosebit de zgomotoasă și aglomerată la intersecția cu Veseliei.

Oamenii se întrebau de ce bătrâna doamnă Robert Kennedy continua să trăiască acolo, când avea bani cu grămada și ar fi putut să cumpere una dintre acele case noi și frumoase din Forrest Hill sau din Kingsway. Taxele pe un teren atât de întins ca acela de la numărul 60 trebuie să fi fost uriașe, iar casa era teribil de demodată. Doamna Kennedy zâmbea disprețuitor când i se spuneau astfel de lucruri, chiar și de către fiul ei, William Anderson, singura persoană din prima sa căsătorie pe care o respecta, pentru că avusese succes în afaceri și era bogat și independent. Deși nu-l iubise niciodată, el îi impusese respect.

Doamna Kennedy era pe deplin mulțumită cu locuința de pe Veseliei 60. Ajunsesse acolo ca mireasa lui Robert Kennedy, pe vremea când „Veseliei” era ultima modă în materie de străzi, iar locuința de la numărul 60 construită de tatăl lui Robert – una dintre cele mai rafinate „vile” din Toronto. În ochii ei nu încetase să fie astfel niciodată. Trăise acolo timp de patruzeci și cinci de ani și dorea s-o locuiască până la sfârșitul vieții. Cei cărora nu le plăcea nu era nevoie să stea acolo. Spunea asta privind-o pe Jane cu un aer amuzat-sarcastic, deși fata nu-i spusese niciodată că nu-i plăcea strada Veseliei. Dar bunica, după cum descoperise Jane cu mult timp în urmă, avea talentul neobișnuit de a-ți citi gândurile.

Odată, într-o dimineață întunecată și sumbră de iarnă, pe când Jane ședea în Cadillac așteptându-l pe Frank să o ducă la Sfânta Agatha, așa cum făcea în fiecare zi, auzise două femei stând de vorbă la colțul străzii despre casa bunicii.

– Ai mai văzut vreodată o locuință așa *lipsită de viață*? a întrebat cea mai tânără. Arată de parcă ar fi moartă de secole.

– Casa asta a murit cu treizeci de ani în urmă, odată cu domnul Robert Kennedy, a zis femeia mai în vârstă. Înainte de moartea acestuia, era un loc plin de viață. Nimeni din Toronto nu dădea mai multe petreceri decât el. Lui Robert Kennedy îi plăcea viața mondenă. Era un bărbat foarte chipeș și afabil. Oamenii n-au putut niciodată să înțeleagă cum a ajuns să se căsătorească cu doamna James Anderson... o văduvă cu trei copii. Numele ei de fată a fost Victoria Moore și era fiica bătrânului colonel Moore... dintr-o familie nobilă. Dar pe atunci era frumoasă

ca o icoană și nebună după el! Doamne, îl adora! Oamenii spuneau că nu dorea să-l scape din priviri nici măcar o clipă. Și mai spuneau că nu i-a păsat absolut deloc de primul bărbat. Robert Kennedy a murit la cincisprezece ani după ce s-au căsătorit... de îndată ce i s-a născut primul copil, din câte am auzit.

– Locuiește singură în căsoiul acela?

– O, nu! Locuiește împreună cu cele două fete ale ei. Una dintre ele este văduvă sau ceva de genul ăsta... și mai este și o nepoată, cred. Se zice că doamna Kennedy este o adevărată tirană, dar fata mai tânără... văduva... este destul de veselă și participă la toate evenimentele, despre care se scrie în ziarul *Saturday Evening*. E foarte frumoasă... și cu cât gust se îmbracă! Este o Kennedy și îi seamănă lui tătă-său. Cred că detestă faptul că toți prietenii ei eleganți trebuie s-o viziteze pe Veseliei. E mai rău decât moartea... este o decădere. Îmi amintesc însă vremurile când Veseliei era una dintre cele mai la modă străzi rezidențiale din oraș. Privește-o acum!

– Ce vechitură sclivisită!

– Nici măcar atât. Ce vrei, la numărul 58 este o pensiune. Dar doamna Kennedy păstrează casa de la numărul 60 foarte bine, deși, dacă observi, vopseaua de pe balcoane a început să se scorojească.

– Ei, mă bucur că nu locuiesc pe strada Veseliei, zise chicotind cealaltă femeie, în timp ce alergau să prindă tramvaiul.

„N-ai decât să te bucuri”, cugetă Jane, deși dacă ar fi fost întrebată nu ar fi putut să spună unde altundeva i-ar fi plăcut să locuiască în afară de numărul 60 pe Veseliei.

Cele mai multe dintre străzile pe care le străbătea până la Sfânta Agatha erau înguste și respingătoare, căci Sfânta

Agatha, acea școală privată exclusivistă și foarte scumpă la care bunica o trimisese pe Jane, se afla acum la rândul ei într-o zonă veche și demodată. Dar școlii Sfânta Agatha nu-i păsa de acest lucru... Trebuie să înțelegeți că Sfânta Agatha ar fi rămas aceeași și în mijlocul deșertului.

Casa unchiului William Anderson din Forest Hill era foarte frumoasă, cu peluze aranjate și grădini pietruite, dar nu i-ar fi plăcut să trăiască acolo. I-ar fi fost aproape teamă să pășească pe peluză, ca nu cumva să strice gazonul ca de catifea al unchiului William. Trebuia să pășească pe cărarea cu lespezi de piatră. Jane ar fi vrut să alerge. Dar nu putea alerga decât la Școala Sfânta Agatha, la orele de sport, iar Jane nu era prea bună la sport. Întotdeauna se simțise neîndemânatică. La unsprezece ani era la fel de înaltă ca majoritatea fetelor de treisprezece ani. Le depășea cu mult pe fetele din clasa ei. Lor le dispăcea acest lucru, iar Jane simțea că nu-și găsește locul nicăieri.

Cât despre faptul de a alerga [prin casa de] la numărul 60... oare alergase vreodată cineva pe acolo? Jane simțea că poate mama ei trebuie să fi alergat..., dar mama pășea atât de ușor și sprintar, încât ai fi zis că are aripi la picioare. Odată însă, când Jane îndrăznise să fugă de la ușa din față până la cea din spate de-a lungul casei, care avea aproape jumătate din lungimea unui bloc din oraș, cântând cât o ținea gura, bunica, pe care o credea plecată, ieșise din camera de zi și o privise cu un zâmbet rece pe fața ei albă ca de mort, pe care Jane o detesta.

– Ce anume, a întrebat ea cu acea voce insinuantă pe care Jane o ura și mai tare, te face să sari în halul acesta, Victoria?

– Alergam doar ca să mă amuz, i-a explicat Jane.

Părea atât de simplu... Dar bunica a zâmbit și i-a spus așa cum numai ea putea spune:

– În locul tău, nu aș mai face-o altădată.

Jane nu a mai făcut-o niciodată. Acesta era efectul pe care bunica îl avea asupra sa, deși era atât de scundă și de zbârcită... atât de scundă, încât lungana de Jane părea aproape la fel de înaltă ca ea.

Lui Jane nu-i plăcea să fie numită Victoria. Totuși, așa îi spunea toată lumea, cu excepția mamei, care o numea Jane Victoria. Jane simțea cumva că bunicii nu-i plăcea acest lucru... știa că, dintr-un motiv necunoscut ei, bunica ura numele de Jane. Dar ei îi plăcea, întotdeauna îi plăcuse, mereu se gândise la sine însăși ca la o Jane. A priceput că fusese numită Victoria după bunica, dar nu știa de unde venea numele de Jane. Nu era nici o Jane printre Kennedy și nici printre Anderson.

La unsprezece ani începu să bănuiască că provenea din partea familiei Stuart. Iar lui Jane îi părea rău din cauza asta, pentru că nu dorea să creadă că i-ar datora tatălui ei numele său favorit. Jane își ura tatăl atât cât poate urî o inimă micuță care n-a fost făcută să urască pe cineva, nici măcar pe bunica. Erau însă momente când lui Jane îi era teamă că o urăște într-adevăr pe bunica, ceea ce era un lucru îngrozitor, deoarece bunica o hrănea, îmbrăca și educa. Jane știa că trebuie s-o iubească pe bunica, dar i se părea că este un lucru foarte greu de împlinit. Pentru mama ei părea a fi un lucru ușor, dar bunica o iubea pe mama ei, așa că era ceva diferit. O iubea cum nu mai iubea pe nimeni altcineva de pe lumea aceasta. Iar bunica n-o iubea pe Jane. Jane simțise dintotdeauna acest lucru; și mai știa la fel de bine că bunicii nu-i plăcea faptul că mama ei o iubea atât de mult.

– Te agiți prea mult pentru ea, spusese bunica cu dispreț odată când mama fusese îngrijorată de durerea de gât a lui Jane.

– Ea e tot ce am, a zis mama.

În momentul acela fața cea albă și brăzdată de riduri a bunicii s-a înroșit.

– Eu nu sunt nimic, presupun.

– O, mamă, știi că nu am vrut să zic asta!, a rostit mama pe un ton compătimitor, gesticulând cu mâinile într-un fel care o făcea întotdeauna pe Jane să se gândească la doi fluturași albi. Am vrut să zic... că este singurul meu copil.

– Și iubești pe acest copil... copilul lui, mai mult decât mă iubești pe mine.

– Nu mai mult... doar altfel!, a răspuns mama pe un ton implorator.

– Ingrato!, scrâșni bunica. A fost un singur cuvânt, dar cât venin a putut să pună în acel cuvânt! Apoi a ieșit din cameră, roșie încă la față, cu ochii albaștri fulgerând sub părul argintiu.